

Domovina

Izhaja 1. in 3. soboto vsakega meseca. — **Dopisi** naj se izvolijo frankirati. — **Rokopisi** se ne vračajo. — Za **inserate** se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste.

Velja do konca leta 1 goldinar. — **Denar** naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Ali bo še kaj vinoreje pri nas!

Naše stare domače trte umirajo. To je očitvidno. Po nekaterih krajih, kjer so imeli še pred osmimi leti lepe vinograde in dokaj vina, ni zdaj nič več domačih trt, n. pr. na Bizeljskem, ob Krki in še drugod v večji ali manjši meri, da govorimo le o slovenskih pokrajinah, ne oziraje se na druge še bolj vinorodne dežele, ki so še hujše zadete, n. pr. Ogrska, Hrvatska, Francoska.

Stare trte so opešale vsled trtne uši, kateri se tudi vsled starosti, vsled svoje nežne, pitome narave in vsled izpite zemlje niso mogle več upirati. Trtna uš se pa vedno bolj širi, stari vinogradi umirajo od leta do leta vedno bolj in bolj. Bati se je in neizogibno je pričakovati, da bode trtna uš vse naše stare vinograde uničila. Dalje časa se utegnejo upirati dobro pognojeni vinogradi in morebiti ali pa tudi ne tiste gorice, kjer je mlado trsje. Brez velikega premisleka smemo torej žalostni stavek zapisati, da letos še rodečih vinogradov čaka čez 1, 2, 3 ali 4 (5, 6 itd.) let ista usoda, katera je že doletela pri nas, najprvo in kaj hudo bizeljske, koštanjeviške in druge gorice, ki kar zaporedoma pešajo. Kaj potem storimo? Kako si bomo pomagali? Odgovor na to je sicer težak, vendar prav blizo leži. Kaj stori pogorelec? vprašam. Novo hišo sezida, in navadno — ako ima s čim — še lepšo in tršo od pogorele. Slično delajo tudi Bizeljanci, vsaj v mali meri. Oni zasajajo nove vinograde, in sicer z ameriškimi trtami. V tem početju jim pritrjujemo in jih

hvalimo. Lepa, ugodna lega bizeljanskih hribov je za vinorejo najpripravnejša, najugodnejša. Začasno so na prazno zemljo, če je niso pustili, da se odpočije, res posadili koruzo ali drugo; vendar ne mislijo vinoreje čisto opustiti, marveč se je na novo poprijeti. V ameriškanskih trtah so namreč našli strokovnjaki do sedaj poleg žveplenega ogljenca, ki veliko stane, najboljšo sredstvo, s katerim je mogoče najnovejšo šibo božjo vsaj nekoliko odkloniti. Ta trs ima, ker je iz divjosti prenešena, veliko naravne moči, veliko divjosti in trpežnosti v sebi, tako da mu trtna uš ne škoduje, vsaj pri vseh njenih vrstah ne, če tudi je nekaj vrst amerikank že zelo oškodovala. Da povemo le en dokaz za njeno divjo naravo, naj navedemo to, da živina ne mara za njeno listje, dočim kaj rada hlasta po listji domačih trt. Nekatero ameriškansko trte dajó naravnost dobro, vmes zeló okusno grozdje*), katero ima le pri nekaterih vrstah premočan, ne vsem prijeten duh. S takimi trtami se da, bodisi kar naravnost z rezniki ali boljše z vkorenjenimi trtami nov vinograd zasaditi. Boljše je pa, da se sposobne ameriškanske trte cepijo z našimi zlahtnimi domačimi, ki so tudi rodovitnejše. Tako delajo na Francoskem že veliko let; v tej prvi vinski deželi so bili sicer naj-

*) O tem smo se lani in tudi letos v Kostanjevici in na Bizeljskem prepričali, kjer smo zobali kaj okusno, vmes sicer nenavadno dišeče grozdje ameriškanskih trsov; tudi smo pokušali dober mošt od naravnost rodeče, torej necepljene ameriške trte „Oteló“.

prvo od te nesreče zadeti, pa imajo baje zdaj že petkrat toliko ameriškanskih vinogradov, kakor vsi štajerski vinogradi obsegajo*). Tako delajo že, seveda v mali meri na Bizeljskem, kjer so razumnejši in premožnejši vinorejci s tem začeli že pred 7., 6. in 5. leti, manjši vinogradniki pa pred 4., 3. in 2. letoma; drugi še le lani in letos, in zopet drugi se nameravajo tega dela v prvi bodočnosti lotiti. Od cepljenih in necepljenih ameriškanskih trt nekateri (3—4) pridelali po 30 veder vina, drugi (5—6) po 20—10, nekateri po 8, 6, 4, 2 vedra itd. Mariborski slovenski list je z imenom navajal te vrle, napredne vinorejce v brežkem okraju, kjer smo se na lastne oči prepričali, da je čvrst početek postavljen novodobni vinoreji. Mi povejmo še, da se tudi na desnem bregu Save in Krke zanimajo za ameriškanske trte in da jih tudi todi že zasajajo, n. pr. v Veliki dolini (gg. Brulec in dr. Namorž), v nekdanjem slavnoznanem, največjem kranjskem vinogradu, v Gadovi peči (g. Gregorič v Krškem), v Kostanjevici, kjer je velika državna ameriškanska trtnica, kakor na Bizeljskem, (g. Colarič), pri sv. Križu (g. Kerin) in drugi kmetje še. V Krškem, kjer se že Trška (t. j. trtna) gora spreminja v „žalostno goro“, ima g. Vanič že ameriškanske trte, in govori se, da bi tudi tu radi trtno šolo napravili, kakor jo je napravil že g. pl. Lenk na Raki, kjer ima tudi g. V. Pfeifer že ameriškanske trte. V krškem okraju imajo jih še drugi, n. pr. g. Rupert, g. Kacijan v Volovniku. Ugovarja se sicer — in menda nekoliko upravičeno — da tudi ameriškanska trta ne bode tako vspevala, kakor se nadjamo, ker jej bolj ravna, debela in zmirom solčna lega ugaja in ker nekaterim vrstam tudi trtna uš škoduje. Temu nasproti pa pravijo, da so nekatere vrste posebno

stanovitne in priporočila vredne, n. pr. takozvana „Vitis Riparia“ (osobito pa „Portali“), in za apneno ali laporno zemljo pa vrsta z imenom „Rupestris“. Pa če potrdimo tudi, da se je nekaterih vrst amerikank trtna uš lotila, vendar smo videli na lastne oči, na Bizeljskem, kamor prihaja vedno veliko tujcev, nove nasade gledat, da se že več let stare amerikanke dobro držé. Kako bi pa Bizeljanci dobili že nekaj štertinjakov tega vina? Res bode veliko dela, truda in stroškov z novimi vinogradi, n. pr. s kupovanjem reznikov, z zasajanjem trtne šole, z globokim kopanjem (rigolanjem) novih vinogradov, z gnojenjem, s postavljenjem v vrste, zlasti pa s cepljenjem; ali na tak način pridelano vino bode pa tudi imelo visoko ceno, ker bode dobro in ga bode malo. Je res nekoliko „vagano“ ali kdor „ne vaga je brez blaga“. Sicer je pa tudi veselje nad takim čudovitim vspehom tako rekoč znanstvene kmetije veliko vredno! Ali mar ni cepljenje s pluto in zlasti zeleno cepljenje trt čudovit kmetijski napredek!? Ali ni tu človeški um ukrotil uporno naravo!?

Z ozirom na vse navedeno lahko trdimo, da ima ameriškansko vinarstvo dokaj prihodnosti, in da se bode dalo samo z našimi mladimi trtami le manj vspehov doseči, čeravno nekateri menijo, da naj se poskuša tudi z našimi slično postopati, kakor z amerikankami, da naj se iz reznikov naših trt delajo trtne šole, da naj se potem z našimi vkoreninjenimi mladimi trtami zasajajo novi dobro gnojeni vinogradi, katere smo rigolali (globoko kopali) in v vrste zasajali. Na vsak način se mora kaj storiti, da rešimo našo kraj groba stoječo vinorejo, zlasti predno nam slednja trta zamre. Če pa na to čakamo, smo čisto izgubljeni; kajti potem ne bomo imeli še reznikov ne, s katerimi bi nove vinograde delati mogli, in ne cepičev, s katerimi bi amerikanke požlahnovali.

L.

*) Pravijo sicer, da jim tudi v ameriške vinograde uš vhaža, pa oni zadušeni del vinograda takoj z novimi amerikankami zamašé.

Celjske novice.

(**Nov odvetnik**). Gospod dr. Ivan Dečko, deželni poslanec itd., odprl je svojo pisarno v Celji v hiši gospe Nollí-jeve poleg nemške cerkve. — Dobro znani gospod doktor je gotovo velika pridobitev za mesto Celje posebno še za narodne kroge. Čestitamo.

(**Poštna uradnika**) g. A. Reš v Celji in g. L. Markl v Gradci, menjata s službama.

(**„Nemška vahtarca“**) se je zopet enkrat kakor togotna pura zaletela v celjske Slovence in posebno njihove politične voditelje. S takim posurovljenim pisarenjem pa nam ta listič najbolj koristi. Tacega neizmernega zaničevanja in strastnega sovraštva do Slovencev nema noben Nемеc. Tacih mislij, ki jih prodaja „vahtarca“, zmožen je samo celjski renegat. Gospodom že zelo prede. Pošteni Nemci se obračajo sè studom od njih, Slovenci pa se povsodi vzbujajo. Smešno je le, če se ti pritlikavci lotijo naših mož voditeljev, kateri si morajo to renegatsko zabavljanje šteti v čast. Saj bi ne bilo nič te jeze, če ne bi naši možje z železno doslednostjo varovali narodovo gospodarsko samostojnost in odkrivali dan za dnem nasprotnikove sleparije. Nad vse smešno pa je, če ti celjski nemškutarčki trdijo, da so prijatelji slovenskega kmeta. O seveda, kedar njegov denar v svoje žepe spravljajo. Pa čakajte, minilo vas bode!

(**Prvi tamburaški in pevski zbor**) iz Mitrovice v Sremu, dal je tri koncerte v hotelu pri Koscherji. Igra, kakor petje zadovoljila je navzoče poslušalce. Posebno igra na tamburice, ki je postala nekaka salonska godba, bila je toli dovršena, da je vse navzoče očarala. Družba bode obiskala več slov. mest, na kar že sedaj opozarjamo.

(**Za šesto zasedanje porotnikov v Celji**) izbran je predsednikom okrožnega sodišča predsednik g. dr. Adalbert Gertscher; namestnikom pa gg. dež. sodišča svetniki: L. Jordan, L. Rattek, F. Lulek in J. Reitter.

(**Roko zlomil**) si je pri gospodarskem opravilu g. J. Jezernik, posestnik in gostilničar pri „Grenadirju“. Upati je, da pri dobri domači postrežbi kmalo okreva. Bog dal!

Spodnje-štajerske novice.

(**Osnovni občni zbor družbe sv. Cirila in Metoda za Trbovlje in okolico**) bode dne 25. okt. t. l. — Upati je obile udeležbe. — Vsi prijatelji učeče se mladine so vabljeni.

(**Premembe pri č. duhovščini**.) Č. g. novomašnik A. Cilenšek je dobil kapelanijo pri sv. Marku pod Ptujem.

(**Premembe pri učiteljstvu**.) G. F. Leskovar je postal nadučitelj, g. Šah

učitelj pri Novi cerkvi blizo Celja, g. Kavčič učitelj pri Novi cerkvi blizo Ptuja, g. A. Klanjšček pa učitelj v Cerkoveih. — Podučiteljske službe sta dobila izprašana učitelj. pripravnik gg.: F. Horvat pri D. M. v Puščavi, J. Majhen pri Sv. Rupertu v Slov. goricah in A. Leskošek (namestni učitelj) v Makolah.

(**Premembe pri sodišču**.) Imenovani so: dr. Amon Zhuber pl. Okrog, okrajni sodnik v Šoštanj, svētniškim tajnikom pri okrožnem sodišču v Celju; pristav v Ptuju, Jos. Mihelčič, okrajnim sodnikom v Šoštanju; sodniškim pristavom pri deželnem sodišču v Ljubljani okrajnega sodišča pristav v Kranju, Jos. Hiti; sodniškim pristavom pri okrožnem sodišču v Celji okrajnega sodišča pristav v Slov. Gradci, Ferd. pl. Sokol; okrajnega sodišča pristavi-avskult.: Ernest Martinak za Šmohor, Jakob Jarc za Litijo, dr. Rud. Paltauf za Slov. Gradec, Al. Kessler za Lož, J. Erhartič za G. Grad in Albert vitez Luschan za Metliko; premeščeni so: pristav dr. V. Wagner s Trbiža v Beljak, Jos. Starič iz Litije v Kranj, Fr. Dreschnig iz Šmohorja na Trbiž in Gvidon Visconti iz Metlike v Ptuj.

(**Občina Rečica**) imenovala je velečastitega gospoda knezoškof. dvornega kaplana Jožefa Majcena častnim občanom.

(**Slovenjegraška hranilnica**) se nekaj krha, kakor je bilo brati v ljubljanskem dnevniku. Ni se bati zgube, a došel je c. kr. komisar, ki je ključne hranilnične drugi osebi izročil.

(**Naš rojak g. Žnidaršič**), doma iz Stare vasi pri Vidmu, je postal učitelj na realki v Zagrebu. Čestitamo!

(**V Brežicah**) so menda na cesarjev god snovali „Südmark“; pomagat jim je bil baje prišel celó političen uradnik, ki je prej v Brežicah služil. Sami so preslabi, ti-le brežki nemškutarji. — Preglno sin je bil tu od sodnije obsojen, ker je bil kazalo čitalničino zamazal.

(**Za železnico Celje-Velenje**) se bode 21. oktobra začelo politiško ogledovanje te proge in obravnava radi razlastitve dotičnih zemljišč, koder bode šla proga.

(**Železnica od Poličan**) na Konjice bode stala 350.000 gl. in se začela na spomlad zidati.

(**Kozjanska hranilnica**) je imela lani 87216 gl. prometa, 578 gl. čistega dobička in 3113 gl. združnega zaklada. Račun, kateri nam je nedavno v roke došel, kaže, da se je lani 17.500 gl. posodilo na zemljišča. Ta hranilnica je v rokah kozjanskega okrajnega zastopa, ki je sedaj v narodnih

rokah, in ima v osebi g. Adolfa Vončine novega tajnika. Radi tega je pričakovati, da se v bodoče bolje razvija in, da priobči v bodočem letu svoj račun v Slovenskem jeziku.

(**Mostnine čez savski most**) pri Vidmu je oprostil kranjski deželni odbor vse štarske učence, ki obiskujejo meščansko šolo v Krškem.

(**Državna ameriška trtnica**) se bode napravila blizu Rajhenburga.

(**Kupčija z jabolki**) na Nemško gre še precej dobro, zlasti z jabolki boljše vrste; nekoliko slabše je šlo s tistimi vrstami, ki so za jabolčnik, kajti teh je bilo tudi na Nemškem dovolj.

(**Okrajna hranilnica v Slovenski Bistrici**) je imela, kakor razvidimo iz nam ne davno došlega računa lani 343818 gld. prometa, 3024 gld. čistega dobička in 3256 gld. zadružnega zaklada. Račun je spisan le v nemškem jeziku, dasiravno je okrajni zastop, ki ima hranilnico v svoji oblasti, v slovenskih in konservativnih rokah.

(**Mestna hranilnica v Brežicah**) se nič kaj več veliko gibati ne more. Njen promet je bil lani le 243654 gld.; precej več je morala hranilnih vlog izplačati nego jih je dobila. Čistega dobička je imela 2330 gld., zadružnega zaklada 23564 gld.; posodila je le kacij 13.000 gld. na novo. V Brežicah bi bila na mestu zdaj posojilnica, kajti v tem okraju je zaupanje denarjev na zemljišča vsled trtne uši res opešalo — a osebne kredita, kakoršnega goje posojilnice, so ljudje še vedno vredni in potrebni.

(**Na podkovalni šoli**) v Gradci je do 15. novembra razpisanih več ustanov po 50 gld. s prostim stanovanjem.

(**Ptujski okrajni zastop**) je volil svojim načelnikom g. Zeleznika Jos., namestnikom g. Ožgana.

(**Nova železnica**) snuje se od Hrvatske meje na Slatino in dalje do južne železnice.

(**Usnjar Apat**) v Braslovčah, ki je bil po nedolžnem obsojen, je dobil od presvetlega cesarja kot darilo 800 gld. odškodnine. Zdaj so v državnem zboru sprejeli postavbo, po kateri gre vsakemu nedolžno obsojencu gotova odškodnina.

Druge slovenske novice.

(**God našega presvetlega cesarja**) se je po vsem Slovenskem kaj lepo praznoval. Osobito s slovesno službo božjo, pri kateri je bila navzočna šolska mladina, uradniki in obilo pobožnega in cesarju udanega občinstva.

(**Šolstvo.**) Na Svibnem pri Radečah, kjer podučuje že veliko let s prav dobrim

vspehom č. g. župnik Ramoveš, dovoljena je prava šola. Na Dobovec nad Radečami je prišel za učitelja g. M. Ivanetič, v Leskovec pri Krškem pa g. Ivanec. Gosp. učitelj Nagel na Studencu pri Sevnici je premeščen na Čatež pri Zaplazu. V Kostanjevici je dovoljena štirirazrednica,

(**Prememba pri uradnikih.**) G. komisar Fr. Poljak je premeščen iz Krškega v Radovljico; na njegovo mesto pride g. A. Pirec iz Kočevja.

(**V Kostanjevici**), kjer se je g. Brus odpovedala učiteljskemu stanu, dobila je službo ondotna učiteljska pripravnica, gspč. Bučar; na Studencu pri Krškem pa uč. kandidat, g. Šega.

(**Nabrežini**) na Primorskem se je otvorila obrtna risarska šola za klesarje ali kamnoseke; učila bodeta gosp. Tomšič in Krmavner.

(**Zoper koroške slovenske duhovnike**) češke narodnosti ščujejo nemški listi in odsvetujejo škofu, da ne bi več čeških bogoslovcev v semenišče sprejemal, češ, da so ti pozneje prehudi narodnjaki. — Koroške podružnice Ciril-Methodove kaj pridno zborujejo. — Celovško semenišče ima več Slovanov, kakor Nemcev.

(**Dve ženski podružnici**) Ciril-Methodove družbe ste se zopet ustanovili, in sicer ena v Št. Petru pri Ljubljani, druga v Kamniku.

(**V Šmihelu pri Pliberku na Koroškem**) zborovala je podružnica sv. Cirila in Metoda. Ljudstva zbralo se je mnogo stotin, ki je verno poslušalo podučne govore in milo petje. Pliberški okraj se med Korošci zadnji čas tako lepo razvija za našo stvar, da smemo biti res ponosni nanj. Pri vsakem shodu je več naroda, ki se zaveda, kake krivice se mu gode glede narodnosti. — Korotan še ni zgubljen.

(**Martin Krpan**), prevel iz slovenskega jezika na ruščino M. Hostnik. Ponatis iz „Slov. Sveta“. Cena po pošti jeden komad 18 kr., 5 komadov 85 kr. in 10 komadov 1 gld. 60 kr. Ta knjižica bode posebno dobro služila onim, ki si žele na lahek način privaditi čitanja cirilice.

(**V Istri**) imajo 30. t. m. volitev državnega poslanca, kjer bode hud boj med Slovani, ki so v večini, in Italijani, ki so do zdaj gospodovali. Ta volitev se radi tega vrši, ker se je bil italijanski poslanec radi nepostavnosti odpovedal, kakor smo o svojem času že poročali. Italijani že silijo nekega mladega veleposestnika.

(**V Svečah**) na Koroškem se je ustanovila posojilnica, pri kateri so udeleženi razen enega sami narodni možje, pa ravno ta je naročil za nov zavod le nemške tiskovine. Čudno!

(Za po toči, mrazu in trtni uši) poškodovane Dolenjce je predlagal v državnem zboru poslanec Pfeifer s tovarši državno podporo.

(V Ribnici) je stopil v pokoj ondotni nadučitelj Raktelj, ki je služil 43 let kaj vspešno na tej šoli. Da bi dobil vrednega naslednika!

(V Rojanu pri Trstu) se je ustanovila nova posojilnica.

(V Št. Vidu nad Ljubljano) je praznovala 25letnico ondotna čitalnica, katero je bil ustanovil župnik in pisatelj slovenski Blaž Potočnik.

(V Trstu) so s 1. oktobrom prenehale slovenske pridige v stolni cerkvi in predstavljene so v drugo cerkev. Lahom tržaškim pa tudi to ni po volji; zdaj pa še v tej cerkvi ne trpé slovenske besede; toda škof je odgovoril prosilcem, ki so bili prinesli prošnjo z več tisoč podpisi za ohranjenje slovenske pridige v stolni cerkvi, da ne odstopi od svoje prenapredbe gledé slovenske pridige v drugi cerkvi, dokler bode on škof.

Škoda, da se ni bil že v prvič Lahom po robu postavil! Pa Lahi ga ipak črté, našlo se je v njegovi palači neko strelivo.

(Zgorel) je posestniku Brodniku iz Brezja pri Krškem zavarovan vinski hram.

(V Leskovcu) pri Krškem je izvoljen g. I. Pfeifer načelnikom gospodarskega odseka.

(Zaprti živinski sejmi) po Spodnjem Štajerskem in Dolenjskem so velika ovira za barantanje z govejo živino in prešiči.

Druge avstrijske novice.

(Zagrebsko izložbo) so bili obiskali tudi Čehi in bili prav prisrčno pozdravljeni.

(V Pulju) izhajajoči italijanski list, ki zagovarja z vso odločnostjo hrvatske in slovanske koristi, ima silno težak položaj — vedno ga zgrabijo in zaplenijo.

(Državni zbor), ki se je otvoril že 8. t. m., dobil je v razpravo državni proračun za bodoče leto, ki ne kaže primanjkljaja. Vlada želi, da bi se proračun prej pod streho spravil, kakor prejšnja leta. Ogrski državni zbor se je nekaj dni že prej otvoril. Naučni minister je ukazal vse otroke od 3. do 6. leta popisati, da bi jih utaknil v madjarske otroške vrtece, katere namerava osnovati, da bi se tako otroci vseh ogerskih narodov že z mladih nog blaženi madjarščini privadili. Kdaj bode došel še ukaz, da mora vsaka mati z novorojencem le madjarski govoriti?!

(Ko se je naš predobri cesar) vozil iz Prage v Liberce, bila je hudobna roka 10 ur popred eno postajo pred tem mestom most razdrla. Morebiti so to storili velikomnemški socijalisti ali Liberčani, ki so se celó v cesarjevi navzočnosti kaj grdó vedli nasproti Čehom. Cesarski namestnik je razpisal 10.000 gld. darila za tistega, ki ovadi zlodejca, in nekdo je dal še 2000 gld. Na Dunaji je bil pa cesar, ko se je povrnil, s presrčnim veseljem sprejet.

Ogled po širokem svetu.

(Nekdanji francoski rogovilež **Bulanžé**) poprej vojni minister, se je bil v Belgiji vstrelil na grobu svoje ljubice, ki ga je prej s svojim obilnim denarjem podpirala. Brez denarja tudi slavni možje ne morejo živeti.

(Francoski romarji) pridno hodijo v Rim k sv. očetu papežu, katerega kot velikega modrijana zeló časté, na kar so pa brezbožni Italijani kaj ljubosumni in porabili so bili malo nepristojnost, da so grdo zabavljali Francozom.

(Parnell) nekdanj slavni vodja katoliških nesrečnih Ircev zoper trdosrčne Angleže, je tudi umrl.

(Virtemberški kralj Karol) je umrl, nastopil je vlado njegov stričnik Viljem.

D o p i s i.

Iz Dunaja. Petje je vedno bilo krepak faktor v životu narodov v obče, posebe pa še slovanskih. Pesnijo Slovan vzdihuje in vriska, pesnijo se veseli in krepi, v pesni javlja iskrene svoje želje in izrazuje čustva svoja, narodna pesen slovanska je čisti in neizkaleni sok v životnem njegovem deblu.

To jasno spoznanje prisililo je pred več ko 30 leti nepozabljive utemeljitelje našega društva, da so razvili na Dunaji za-

stavo, pod katero naj bi se zbirale razkropljene pevske sile slovanske; pestovanjem pesni slovanske gojila bi se naj ob enem tudi prepotrebna iskrena slovanska vzajemnost, da bi s tem dosegel se visoki cilj, da bi vsak sveto služil višim interesom, krasni domovini slovanski in vesoljnemu slovanstvu.

To zastavo je naše društvo več ko 30 let čvrsto in visoko držalo kviško, tej

hoče i nadalje verno ostati vztrajno, tudi pri nepovoljnih slučajih; krasna ta zastava bodi tudi v bodočem letu središče, krog katerega se bodo radostno zbirali vsi somišljeniki, katerim je mati narava v prsi usadila navdušeno slovansko srce, a s tim navdušenim srcem podarila jim tudi krasni dar petja.

Vsi vi pevci slovanski, vse vi pevkinja slovanske, hitite pod to zastavo, radostno vas bodemo pozdravljali.

Pevske vaje moškega zboru so vsak petek od $\frac{1}{2}$ 8. ure do $\frac{1}{2}$ 10. zvečer, I. Salvatorgasse 12, za dame pa vsak ponedeljek od 5. ure popoldne do $\frac{1}{2}$ 7. zvečer v dvorani „Slovanske besede“ I., Wallnerstr. 2. Pevsko leto prične se s 1. oktobrom 1891. Člani pevci in podpirajoči sprejemljejo se vsaki dan pri g. predsedniku Z. Bouchalu I., Tiefer Graben 11. Na veselo svidenje! Živijo!

Odbor.

Od nekoč. Gospod urednik! Doživel sem pred par dnevi pri svojem poslu slučaj, katerega moram Vam naznaniti, kajti drugega pomočka proti gotovim krivicam ni nego javnost. Večkrat se pripeljem k različnim sodnijam. Nedavno me je zanesla usoda k okrajni sodnji, ki leži na vzhodni meji in se drži Hrvatske. Med obravnavo, pri katerej sem bil jaz interesovan, stopi k gospodu adjunktju mož kmetskega rodu z nekim pismom, ki je bila menda razsodba, s katero je bil obsojen, ter prosi adjunkta, da mu dá slovensko razsodbo, da bo razumel kaj in kako stoji v njej. Gospod adjunkt se razjezi nad njim ter mu pove, da on ni za prestavljalca; naj si on, kmet, ide prestavljalca iskat kamor si hoče. Ko se kmet še nekaj obotavlja ter pravi, da mu po postavi gre pravica, da dobi razsodbo v slovenskem jeziku, se gospod adjunkt še bolj razkorači ter se zadere nad kmetičem: Jaz Vam še enkrat povem, da Vam jaz ne bom prestavljal. Tam so vrata. Kmetu ni preostajalo drugzega, nego oditi — z nemško razsodbo k prestavljalcu. Kakih 5 minut pozneje se približa drug kmet po obrazu in govoru Hrvat ter zaprosi omenjenega gospoda adjunkta, naj naroči pandurjem, da gredo preiskat k temu in temu človeku, ker je sum opravičen, da ima ta tisto blago, ki je bilo njemu, prosilcu, ukradeno.

Gospod adjunkt da zanimiv odgovor, da mora biti pred, ko on to dovoli, ovadba „na protokol vzeta“; to ovadbo pa morajo žandarji vsprejeti. Hrvat na to pripomni, da je že bil pri žandarjih in da so ti rekli, da jim mora priti naročilo od sodnije; onda bodo že šli preiskovat. Na to opomni gospod adjunkt, da brez ovadbe žandarjev on, adjunkt, nič ne stori. Ko se Hrvat še nekaj

obotavlja in pravi, da mu je vendar to in to ukradeno, da se bo to našlo, ker on zasleduje blago, da pa vendar ne gre, da bi pošiljali od žandarjev do sodnije in od sodnije do žandarjev nazaj, se gospod adjunkt spet razkorači in pokaže Hrvatju vrata: „Odidite; tam so vrata. In Hrvat gre opet kakor je prišel skoz vrata, ne da bi kdo ovadbo v zapisnik sprejel.

Ta slučaj prijavim brez komentara, da svet zazna, kako se zdaj pri sodiščih ravna s slovenščino in z uradovanjem sploh; slovenske in slovensko uradujoče uradnike odpravljajo in namesto njih postavljajo take, ki znajo uradovati na zgoraj označeni način. Naši poslanci bodo morali vendar v osebnih vprašanjih kaj ukreniti.

Dostavek uredništva. Ta dopis nam je prišel od jako verjetne strani. Mi imamo pooblastilo imenovati ime dopisnika.

Iz Škofjevasi pri Celji. Dne 22. sept. t. l. umrl je pri nas vsled ponesrečenja mladi gospodar Martin Vozu p. d. Jakóp. Ranjki bil je duša národnega gibanja v naši vasi. Po njegovem prizadevanji postavili smo lani tik našega mosta lepo kapelico sv. Cirila in Metoda; on bil je osnovelec naše podružnice društva sv. Cirila in Metoda, katere denarničar je bil do svoje veliko prežgodnje smrti. On pripomogel je veliko, da je naša občina prešla v narodne roke. Kako si je s svojim krotkim in ljubeznjivim obnašanjem pridobil srca vseh, pokazal je njegov veličasten pogreb, ker, akoravno je bil oni dan delavnik, spremljala ga je vendar dolga vrsta žalujočih do veliko prežgodnjega groba. Bodi mu zemljica lahka! Počivaj blaga duša mirno ter uživaj sad svojega truda!

Do sedaj imela je naša občina v Vojniškem kraj. šol. svetu le tri zastopnike. Ker pa naša občina plačuje blizu 70% šolskega davka, pritožil se je sedanji narodni občinski odbor zoper to malo število naših šolskih odbornikov. Naša pritožba bila je v Gradci uslišana in določilo se je, da voli naša občina po razmeri davkov zanj pet odbornikov v kraj. šol. svet. Vsled tega odloka volili smo zadnjo nedeljo dva nova odbornika in sicer F. Vincija iz Trnovelj in V. Koželja iz naše vasi. Pričakujemo, da bosta ta dva moža nas krepko zastopala, ker oni trije od prejšnjega nemčurskega odbora voljeni možje, niso „naše gore listi“ ter ne zastopajo več mnenja večine občanov.

Iz Kozjega. Ostale so nam še v dragem spominu ure, koje smo preživeli v Kozjem dne 20. sept. Koncert, katerega so priredili kozjanski in pilštanjski pevci, napravil je nenavaden vtis v našem kraju. Kajti ta koncert se ni odlikoval samo v tem, da je pri njem sodelovalo lepo število

tukajšnjih odličnih pevkinj in pevcev, temveč tukaj smo tudi videli, kdo da se ne boji svoje slovensko mišljenje javno pokazati, spoznali smo pa tudi one, ki se sramujejo svojo narodnost pred svetom pokazati. Postavili smo se tukaj na svoje noge ter pokazali, da smo mi tukaj gospodarji, ne pa tuji kričači. Ti namreč — večinoma pisaci — nosili so po našem trgu zvonec. Ako so ti in še nekateri sodnijski uradniki zahtevali po gostilnah nemške liberalne časnike, morali so se naročiti neoziraje se na slov. goste, ki dan za dnevom v Kozje prihajajo. Tudi občevalo se je prav malo slovenski, tako da je gospa Ljubljancanka, ko je prišla v Kozje, začudena g. kapelana vprašala, je li on Slovenec, saj se vendar tukaj nikjer ne govori slovenski.

S tem koncertom smo tedaj pokazali, da smo tukaj Slovenci in da nas ne bodo več v stari „kozji rog“ ugnali. Bilo je pa tudi v resnici prav živo zanimanje za to pevsko veselico. Odlikovale so se tukaj kozjanske gospodičine, kajti one niso samo marljivo prihajale k g. dr. Rauschu k pevskim vajam, ampak so tudi skrbele za dekoracijo dvoran in za lepe šopke, s kojimi so pevce ozaljšale. Na omenjen dan bila je hiša g. Pirha od zunaj in od znotraj vsa z vencji in slovenskimi tribojnicami okinčana.

Prišlo je toliko gostov, da ni bilo za vse v dvoranah prostora. Skoraj ves Pilštanj pripeljal se je na vozech z lipovimi vejami in slovenskimi zastavami okinčanih. Posebno hvalevredni so gostje iz Šmarja, ki so nas v tako obilnem številu počastili. Odlikovali so se pri tej priložnosti sosebno duhovniki našega okraja. Oni niso samo gmotno in dejansko podpirali naše podjetje, temveč so se tudi osebno vdeležili našega koncerta. V prvi vrsti smo hvale dolžni č. g. dekanu.

Posamezne točke tega koncerta ne moremo tukaj ocenjevati. Pesmi so bile krasne, petje izvrstno; le eden glas se čuje o tem koncertu: „Kaj tacega bi se ne bili v Kozjem nadejali.“ Po prvi točki pozdravil je domači g. kapelan častite goste; spodbujal in navduševal jih je k marljivemu delovanju za blagor naroda slovenskega. Opominjal jih je k skupnemu delovanju v korist domovine, ob enem pa tudi povdarjal, da tudi posameznik ne sme križem roke držati, ampak mora po svoji moči rojaku pomagati, kajti

Ne samo kar veleva mu stan,
Kar more, to mož je storiti dolžan.

Z velikim naidušenjem bila je sprejeta pomenljiva Gregorčičeva pesem „Naš narodni dom“. Deklamovala jo je gospodičina Anka Šmidova iz Pilštanja prav živo in

razumljivo. Da bi pač ta prvi slovenski koncert bil jutranja zarja za naš okraj. Da bi nam on pridobil še mnogo somišljenikov, potem smemo z omenjenim pesnikom vsklikniti:

Ne bo nas več tujčin teptal,
Ne tlačil nas krvavo,
Naš rod bo tu gospodoval,
Naš jezik, naše pravo.
Na naši zemlji tuji rod,
Naj gost nam bo, a ne gospod,
Mi tu smo gospodarji
In Bog in naši cari!

Iz slovenskih goric ptujskega okraja. Kakor povsod, propadajo tudi pri nas vinogradi; trta peša že nekaj let, pa strupena rosa hoče njo naenkrat vničiti.

Ker so vinogradi večinoma slabo obdelani, dobiva peronospora ali strupena rosa vedno večjo moč. Zdi se mi, da bodo vinogradi vničeni, predno se bodo ljudlje škropljenju z galicijo privadili in se priklati trtna uš do nas.

In kaj potem?

Pa danes povedal bi rad par besed o naši živinoreji.

Trda se godi dandanes gospodarju, pa doživeli bodemo še slabše čase! — Pametni gospodarji pripravljajo se že za bodočnost, toda redki so. Pametni gospodarji lotili so se sadjereje in živinoreje.

Živinoreje morali bi se kmetje, posebno po slovenskih goricah poprijeti, ker imajo obilo lepih travnikov, pašnikov in njiv. Umen živinorejec pa skrbi pred vsem za dobro pleme, za bika dobrega plemena.

V tem oziru pa so se kmetje iz slovenskih goric letos kaj malo izkazali. Ko se je vršilo ogledovanje bikov v Ptuj, velike in bogate vasi niso imele niti enega bika pokazati.

Prvo darilo prejel je vrli slovenski kmet Josip Kozoderc s Črne gore, tretje g. župnik Aleks Sovič od sv. Trojice v Halozah, peto Gregor Druzovič od sv. Andraža v slov. gor., osmo Matija Žunkovič od sv. Lovrenca n. polji, deveto Anton Sagadin iz Majšperka, deseto Janez Korže iz Majšperka, petnajsto Ignac Gosuzi od sv. Andraža v slov. gor., sedemnajsto Jurij Tobias iz Pacinj, osemnajsto Josip Vilčnik iz Grajene pri Ptuj, devetnajsto Franc Perša od sv. Andraža v slov. gor., dvajseto Anton Rihtarič iz Prvenc, edenindvajseto Franc Babošek iz Karčevine pri Ptuj. Kje so ostali Podvinci, Dornova, Spodnji in Zgornji Velvolak, Levajnci, Ločič, Trnovci, Hvaletinci, Gerlinci, Juršinci, Gabernik, Mostje, Hlapojnci i. t. d.?

Vse graje so vredni premožni kmetje fare sv. Urbana, da se tako malo brigajo za živinorejo.

Želarji in drugi mali posestniki so skrbeli, da imajo pripuščene (licencirane) bika; velike in bogate vasi, kakor Velvolak, Levajnci, Ločič, Trnovci, pa spijo! In vendar se nahajajo v teh posestniki, da bi moral vsak imeti v svojem hlevu bika!

Proč s to zaspanostjo, možje posestniki, dokler še ni prepozno! Skrbimo za dobro

goveje pleme, da bomo imeli od živine dohodke, ker nas gorice zapuščajo! Živine se potrebuje vedno več, ker število ljudi rase, živina bode imela sploh ceno.

Ozrite se po svetu, kako drugod za živino skrbijo in ravnajte se po dobrih vzgledih!

Prijatelj.

Za poduk in kratek čas.

Kaj so pisale „Celjske Slovenske novine“ l. 1848 in 1849.

(Dalje.)

Vsebina letnika 1849.

Veselo se je končalo l. 1848, veselo začelo l. 1849; navdušenost ni še ponehala, dobra volja Slovencev še ni zapustila. Čemu pa tudi; „vsaj ni bilo treba skrbeti, pišejo „Celjske novine“ za novo leto, Bog je dal dobro letino, žita je dovolj, tudi sena se ne manjka; ino kar je za nekatere kraje naj imenitnejše, tud trta je lepo rodila; dala Vam je precej veliko in scer tako dobrega vina, da se letošnina ne vstraši ne ednajšine, „ne štirintridešine“. „Od vašega pridelka — tako govore kmetom na srce — niste dali ne desetine ne gorščine, ne kazna ne kuplevneka.“ Naprej pa urednik opominja kmete, naj se ne zanašajo, da bodo v bodoče brez davka in brez vseh plačil, če tudi niso za l. 1848 nič plačali, jim bodo že odmerili „rešovanje gruntnih tež“ tudi za l. 1848. Letnik 1849 je pisal g. Konšek še z večjo gorečnostjo in navdušenostjo, kakor prejšnji tečaj. Vzpodbujal je časnik časnika, da so se potegovali za slovenske pravice, za slovenske šole in slovensko uradovanje. Pisale so tudi „Celjske novine“ z vso odločnostjo za narodno stvar in s pravim veseljem in zadovoljstvom, ker je bilo videti že nekaj uspehov na narodnem polju. Ministerstvo se je bilo že lani izreklo, da morajo šole narodne biti, dovolilo je bilo, da se je v Ljubljani vpeljalo za pravoznanstvo slovensko predavanje in še za živinozdravniško šolo; dovolilo je bilo, da se sme na celjski gimnaziji slovenščina učiti kot predmet za Slovence in Neslovence. Slovenščina se je seveda kar uredniku Konšeku izročila; vsaj je bil on na glasu — kot urednik — kot najboljši Slovenec. Bilo je tudi na celjski gimnaziji še več učiteljev domačinov. Pisale so se tudi nekatere ljudsko-šolske knjige, slavne Slomškove „Drobtinice“ so se od slej v Celji tiskale pod uredništvom Opatu Vodušeka, moža vnetega za narod itd. V Ljubljani se je bilo ustanovilo „Slovensko društvo“,

ki je vzpodbujalo k odločnosti v vsakem obziru gledé narodnosti.

Letnik 1849. je skozi in skozi zanimiv, zlasti v tem, kar se tiče naše ožje slovenske domovine, štajarskih in celjskih razmer in kar zadeva celo Avstrijo. Tu se nam prav živo pred oči postavlja, kako se je vršila vojna na Laškem, pod vodstvom našega slavnega Radeckija zoper Pijemonteze, kako je Radecki slavno zmagal pri Novari. V tem letniku je vse polno poročil o velevažnem vojskovanju Avstrije, ki je s pomočjo Rusije premagala uporne Madjare, katerim je bil še zdaj v pregnanstvu živeči Košut na čelu. V tem tečaju beremo zanimivosti o papežu, tudi v pregnanstvu bivajočem. Zanimiva so poročila o avstrijskem državnem zboru v Kromerizu in o nemškem v Frankfurtu, kjer so tudi nekateri še zmirom zaslepljeni slovenski poslanci čepeli in prazno slamo mlatili.

Veljavo pa so imele „Celjske novine“ med svetom, kajti urednik se pohvali, da so se brale tudi v Pragi, v Lvovi, in „Turškemu Beligradu“. V tem letniku razlaga urednik kmetom, kako bodo graščaki za tlako in desetino odškodovani, v njem se prinaša nova razdelitev Spodnje-Štajarske v sodnijske okraje, ki je po večem ista, kakor dandanes. Beremo vendar, da sta bila „Prebold“ in „Potčetertek“ tudi za sodišče odločena. Na koncu letnika pa izvemo novo politiško naredbo, po kateri so bili vprvič okrajni glavarji postavljeni, in po kateri ni bilo Celje več okrožje, marveč je Maribor dobil okrožnega poglavarja; zoper to so se Celjani britko pritoževali, pa brez uspeha. Iz letnika 1849. veje tako odločen naroden duh, da človeka kar veseli. Na vsaki strani se povdarja kaj sličnega, kakor „Slovenci smo, slovenska kri nam žile vsem napaja“, ali pa se v pesmih navdušuje čitatelj „Slovenca poklic“ itd. Na učiteljskih zborih, kateri se obširno popisujejo, ogrevali so se za slovenščino, zlasti duhovniki. Poročila so v list pošiljali mladi domoljubi, ki niti pozneje niso peresa odložili, n. pr. Caf. Nekateri so sodelovali še pod izmišljenim

imenom, pod katerim pa zapazimo več poznejših slavnih domoljubov. V tem letniku se čuje celó pritožba, zakaj še na sekovsko stolico ni bil nikoli postavljen Slovenec za škofa, češ vsaj ima tudi Slovence v svoji škofiji. Za Slovanstvo je bilo vse bolj vnetó v tistih časih, ko sta zastopala Stanko Vraz Slovence na pražkem slovanskem shodu in dr. Št. Kočevar, takrat v Podčetrtku še, na zagrebškem zboru, kamor je bil šel na povabilo bana Jelačića. Slovenci so se čutili takrat Jugoslovanom veliko bliže; to vidimo iz „Celjskih novin“, ki se kaj živo zanimajo celó za dalmatinske Slovence.

Veliko so bili Slovenci l. 1848. in 1849. storili; že toliko časopisov (kakih 6) v tako kratki dobi na dan spraviti, ni majhna stvar; vendar so zapazili nekateri Slovenci, da se jim stvar ne bode več godno razvijala, ker so nekateri Slovenci sami zaslepljeni bili in ker menda v uradnije vendar le ne bodo slovenščine vpeljali. Čudno, pred so začeli o tem v Ljubljani tožiti, kakor v Celji. V Gradcu je „Slovenija“ kot politično društvo krepko delovala, ali graški nemški list je začel zavračati „Windische“ in mrzla jesenska politična sapa je bila že primorala, da se je politična „Slovenija“ morala preleviti v pohlevno akademiško društvo.

8. sušca prinaša ta letnik novico, da se je državni zbor razpustil in da je cesar

novó ustavo dal; to ustavo razglašá dne 15. sušca; razlaga jo sam urednik v prihodnjih številkah.

V 19. listu prinaša zanimivo novico, kako je mariborski okrožni glavar Eder uradnikom slovenščino priporočal.

Zanimati utegne, da je l. 1849. znana pesem „Bleško jezero“ beli dan zagledala, da jo je najprvo prinesel „Vedež“ (časnik za mladino, urednik mu je bil še zdaj živeči Navratil na Dunaji); ponatisnile so jo tudi naše novine. Predaleč bi zašli, ako bi hoteli le nekoliko opisati, kar se je vse takrat za Slovanstvo že delalo. Mlade ljudi je morala takrat ta gorečnost res oživeti, in ni čuda, da so bili najboljši slovenski domoljubi tisti možje, ki so se tega ognja iz let 1848. in 1849. bili dotaknili in ga občutili. Eden takih mož je bil med drugim n. pr. tudi profesor Macun (Štajerec), ki je takrat bil v Trstu učitelj latinskih šol in slovenskega jezika. Spisal je bil takrat že: „Cvetje jugoslavjansko z dodanimi cveti drugih vertov slavjanskih“. Nabiral je takrat ta Slovenec za svoje delo naročnikov pri vseh Jugoslovanih. Dotični zanimivi poziv so prinesle tudi „Celjske novine“.

(Konec prihodnjič.)

Razne stvari.

(Dober domači učitelj) je bil učitelj Cehel, ki je te dni na Saksonskem umrl. V svoji mladosti je bil prvi učitelj sedanjemu saksonskemu kralju Albertu, ki je bil takrat še-le 6 let star deček. Ko je prišel učitelj Cehel k prvi uri, bilo je več dvornikov okoli mladega, zeló živečega kraljeviča. Ta ni hotel nič od učitelja slišati, ter ga je zavrnil z osornimi besedami: „Jaz nečem učitelja!“ Učitelj Cehel ni bil v zadregi, ter vabi učenca, rekoč: „Kraljevič, jaz Vam hočem le povest povedati.“ Toda kraljevič se zopet nevoljno odreže: „Jaz ne maram za povest,“ in zbeži k vratom. Učitelj takoj čuti, da mora zmagati kraljeviča ali kopita pobrati. Zato zapusti gospódo in teče za kraljevim dečkom z besedami: „Povest o konju!“ Kraljevič pa se dalje kuja: „Jaz pa nečem.“ Učitelj pa sé še bolj ohrabri in dostavi: „Pomislite, kraljevič, o divjem konju!“ Zdaj začne kraljeviča vendar mikati povest in vpraša: „O divjem konju?“ Učitelj: „Da, da, o divjem konju, katerega so danes vjeli.“ Kraljevič posluša zdaj povest, katero si je bil učitelj

še le izmislil. Ko je končal, vprašal je kraljevič obžalovaje, ali je povest že pri kraju: „Končana“, pravi učitelj, „in tudi prva šolska ura.“ „O,“ pravi zdaj kraljevič, „pridite jutri zopet!“ in bil ves vesel prvega učitelja.

(Letina) se je proti koncu leta vendar nekoliko popravila, in kmet je sedaj na jesen nekoliko oškodovan za slabe žitne pridelke po letu; kajti dobil je precej koruze, ajde in krompirja. Z vinom bodo pa, čeravno je bilo zadnje čase vreme ugodno, le nekoliko zadovoljni. Je nekaj grozdja popolnoma dozorelo, kjer so ga pustili viseti še štirinajst dni v oktobru, nekaj pa ne. V obče je pa tudi množina mošta majhna; toda imela bode baš radi tega ceno. Opazilo se je, da je v slabših legah vinogradskih zdaj vina več, kakor po boljših legah; trtna uš je namreč najprvo dobre vinograde uničila.

(Peto ženo vzal) — žena pa četrtega moža — 88 let star ženin na Moravskem, a dobil je 84 let staro nevesto. Pri poroki je bilo 123 njihovih otrok, unakov, unukinj, praunukov in praunukinj.

Smešnice.

(Druhal.) V neki vasi se je klatilo veliko beračev in postopačev ravno takrat, ko je ondi imela gosposka komisija opravke. To je bilo voditelju komisije malo po volji. Zato ukaže županu, naj mu večkrat poroča, koliko postopačev bode skozi vas potovalo. Čez nekaj dni res dobi gosposka od župana poročilo v katerem je stalo: „Od kar je bila visoka komisija tukaj, ni bilo do zdaj nika-košne druhalı več videti.“

(Svetla in temna stran.) Pri novem denarnem zavodu se je dobilo na posodo na menice; dolžnik je le dal svoj podpis, pa je utaknil novce v žep. To je zlasti enemu dopadlo, in ta veselo vsklikne: O, to je pri-jeten denar! A takoj pride k blagajnici star dolžnik, kateremu se je bila menica že iz-tekla, in ki je bil terjan, da plača: Ta se pa v čisto nasprotnem smislu izjavi: O, to je siten denar; komaj se pri človeku dobro ogreje, že je treba vrniti.

Zahvala.

Slavni okrajni odbor gornjegraški podaril je podpisnemu društvu za poplačanje dolga za briz-galnico svoto 50 glđ., slavna gornje-savinjska poso-jilnica v Mozirji podarila je pa v isti namen svoto 100 glđ.

Za te znatne podpore izreka se tem potom najiskrenejša zahvala.

Požarna bramba na Rečici

dne 12. oktobra 1891.

Živinorejcem in poljedelcem

se priporočajo slamoreznice, reporeznice, stroji za koruzo ruziti in drugi stroji iz najbolj slovečih tovarnic po nizki ceni pri gosp. Ludovik Smole-tu, trgovcu v Sev-nici na Spodnjem Štajerskem.

Pri njem se tudi dobi vsakovrstno železninsko in špecerijsko blago, usnje, lepi nagrobni križi itd. po najnižji ceni. —

On tudi kupuje po najbolji ceni vse deželne pridelke. (29) 3

Odvetnik

dr. Ivan Dečko,

dež. poslanec, ud ravnateljstva Južno-štajerske hranilnice in načelstva Poso-jilnice, okrajni odbornik v Celju itd.

odprl je pisarno v Celju

v hiši gospe Nelli, rotovške ulice (poleg nemške cerkve). (28) 3

Josip Hočevar,

krojaški mojster

Celje, Graška ulica št. 14

Priporoča velečastiti duhovščini in sl. občinstvu svojo veliko zalogo storjenih oblek za gospe in dečke po najnovejšem kroju in nizkih cenah.

— Velik izbor sukna iz vnanjih, kakor tudi domačih svetovno priznanih tvrdk in fabrik. — Vsako naročilo se izvrši na željo v treh dneh ter se zagotavlja trajna in solidna po-strežba. (20) 1—5

Kuverte in pismen papir

priporoča D. Hribarjeva tiskarna v Celji.

Zaloga specerijskega blaga

Milan Hočevar

Celje, Graška cesta, 3

Velika zaloga vsakovrstne kave, sladkorja, čokolade, kakao, riža, finega olja, vinskega kisa, raznovrstnega čaja, pravega ruma, sli-vovke sremške, kranjskega brinovca, kognac, vinskega žganja, najboljša štajerska in avstrijska vina v butilkah, malaga, madeira, sheri in raz-nega šampanjca, svinjske ma-sti, masla, švicarskega in par-mazanskega sira, ogrskih sa-lam, sardel, sardin, makaron, južnega sadja, sliv, lešnikov, najboljše moke, vsakovrstnih popolnoma zanesljivih semen i. t. d., i. t. d., i. t. d.

Raznovrstne mineralne vode.

Zagotavljam zanesljivo in najcenejšo postrežbo v kljub vsaki konkurenci.